

Pregó de la Capitalitat de la Sardana Barcelona 2014

Màrius Serra

L'escriptor Màrius Serra fent el pregó. Darrera d'ell, d'esquerra a dreta: el Sr. Xavier Trias, alcalde de Barcelona, el Sr. Ferran Mascarell, conseller de Cultura de la Generalitat, el sr. Joan Rabasseda, alcalde d'Arenys de Munt, i Víctor Sallés, coordinador de la Comissió Capital de la Sardana (foto: Confederació Sardanista de Catalunya)

Sardanistes, barcelonins i d'arreu del planeta. Mon pare, que era fill de Sant Guim de Freixenet, es deia Joaquim Serra. Quan de menut anava amb ell moltes vegades sentia que li deien: "ah, Joaquim Serra, com el de les sardanes!!!" I a mi allò m'encuriosia cosa de no dir i al final li vaig demanar: "Pare, qui és aquest Joaquim Serra que no ets tu?" I ell em va explicar que havia estat un gran compositor de sardanes, que ja era mort però que ell l'havia arribat a conèixer en persona. Mon pare era de 1917 i el compositor, fill de Peralada, de 1907. Des d'aquell dia, cada cop que li deien jo em sentia afalagat, com si un nen d'ara que es digués Màrius Puyol anés pel món amb son pare Carles i sentís dir: "ah, Carles Puyol, com el futbolista, oi?"

Com tothom sap, des que el geni de Maragall (Joan) ho va establir: "La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan" (poema preciós que continua amb versos no tan coneguts que fan: "és la mòbil magnífica anella que amb pausa i amb mida va lenta oscil·lant i etcètera").

Doncs bé, si fem i desfem el nom de la SARDANA, tot refent les set lletres que el componen, hi descobrirem el sentit profund, perquè l'anagrama de SARDANA fa DANSARÀ, i això és el que fem els catalans amb la sardana des de fa segles: ballar-la. Dansem, ballem i la ballem, també.

Fer un pregó el 2014, i més aquí al Fossar de les Moreres, és tan compromès com compondre una sardana, de manera que la primera idea que vaig tenir va ser escriure una sardana. Fa poc, un grup de grallers pop anomenat *Els Laietans* em van demanar que els fes un pregó pel seu disc Festa Major i m'hi vaig llançar. La cosa va acabar passant del pop al rap, i no pas a la marinera, sinó cantat. De manera que, sense adonarme'n, em vaig trobar rapejant. Començava així:

Vaig de poble en poble
i em demanen fer el pregó
Si no mai no comencen
la Festa Major... Pregó!